

Svi mogu piti osim muslimani

Nekada davno jedan musliman u Bursi sagradi jednu česmu a iznad nje stavi jedan natpis na kojem je pisalo: "Svi mogu piti osim muslimani!", i to u vrijeme kada je Bursa još uvijek bila prijestolnica Osmanske države. Kada su to ljudi vidjeli odmah su se pobunili smatrajući taj čin velikom smutnjom i provokacijom. Ubrzo su otišli kod kadije i požalili mu se po ovom pitanju. Kadija je odmah naredio da mu dovedu tog čovjeka koji je sagradio česmu. Kada je isti došao kod kadije, kadija mu se počeo ljutiti: "Šta ovo radiš!? Kakva je ovo smutnja!? U velikoj islamskoj državi kakva je naša Osmanska država sagradio si hajrat, sagradio si česmu i zabranio si muslimanima da piju sa nje! Kako si to uopće smio uraditi!? Zbog čega si to uradio!? Jesi li ti poludio, jesi li svjestan šta si uradio!?" Čovjek mu na to reče: "Molim Vas dozvolite mi da Vam sve objasnim. Nisam to uradio bez razloga. Dozvolite mi da Vam sve detaljno obrazložim!", a kadija mu na to opet ljutito: "Kakav sad razlog i kakvo obrazloženje!? Prvo si izazvao smutnju a zatim si uznemirio narod. Vadžib je otkinuti ti glavu!". Međutim s druge strane kadiju počeo interesirati zbog čega je taj čovjek zaista tako postupio pa ga upita: "Uredu, de nam reci zbog čega si to uradio?". Čovjek mu na to odgovori: "To samo Sultanu mogu reći i nikom drugom!" Nakon toga situacija postaje još složenija jer su Sultana upoznali sa situacijom.

Kada je čovjek doveden pred Sultana i Sultan mu se počeo ljutiti ali s druge strane i njega počeo interesirati zbog čega je to uradio pa mu reče: "Slušam te. Reci mi to što si mi htio reći! Kakav je to posao!? Napravio si česmu a iznad nje si napisao da svi mogu piti osim muslimani. Reci mi zbog čega je to ostalima halal a muslimanima haram piti sa te česme!?" Čovjek mu na to odgovori: "Imam dokaza da sam u potpunosti u pravu i to Vam mogu dokazati." Sultan ga na to upita: "A šta ako ne budeš uspio dokazati da si u pravu?" Čovjek mu na to odgovori: "Ako ne budem u pravu slobodno mi odsjecite glavu!". Sultan mu na to reče: "Uredu. Hajde da vidimo da li si u pravu ili nisi! Reci mi šta tražiš od mene?" Čovjek mu na to reče: "Kao prvo uhapsite bilo kojeg rabina iz bilo koje sinagoge u gradu i strpajte ga u zatvor nedjelju dana pa vidite šta će se sve desiti!" Sultan je postupio onako kako mu je čovjek rekao. Nakon toga se svi Jevreji u gradu okupiše i svi skupa odoše kod Sultana te mu se počeo žaliti: "Šta se ovo dešava? Kakva je ovo nepravda? Šta je to zgriješio naš rabin da biste ga strpali u zatvor? Mi garantujemo za našeg vjerskog vođu jer on nije ni kriv ni dužan. Zato Vas molimo da ga što prije pustite na slobodu!" I ne samo to već iz okolnih zemalja počeo dolaziti izaslanici sa mnoštvom pisama u kojima traže da se rabin pusti na slobodu. Kada prođe jedna nedjelja čovjek reče Sultanu: "Uvaženi Sultane! Molim Vas da pustite rabina na slobodu!" Sultan tako i postupi te pusti rabina na slobodu što obradova Jevreje koji se zahvališe Sultanu što im je pustio rabina na slobodu. I ne samo to već mu pored zahvalnosti doniše i razne poklone.

Nakon toga čovjek se ponovo obrati Sultanu: "Uvaženi Sultane sada Vas molim da na isti način postupite i sa jednim popom! Uhapsite bilo kojeg popa iz bilo koje crkve u gradu i strpajte ga u zatvor nedjelju dana." Na isti način uhapsiše i popa i to u nedjelju dok je predvodio molitvu u crkvi. Nakon toga i Hrišćani postupiše na isti način poput Jevreja pa pop nakon nedjelju dana bi pušten na slobodu

zbog čega se i Hrišćani obradovaše te se počеше zahvaljivati Sultanu donoseći mu razne poklone. Njihova radost zbog puštanja njihovog popa na slobodu bila je neopisiva.

Nakon toga Sultan upita čovjeka: "Imaš li još koji zahtjev od mene?" Čovjek mu na to odgovori: "Da Uvaženi Sultane. Imam samo još jedan zahtjev od Vas pa nakon toga vi donesite presudu o ispravnosti ili neispravnosti onog što sam uradio." Sultan ga upita: "Koji je to zahtjev?" Čovjek mu na to reče: "Uvaženi Sultane sada Vas molim da uhapsite najomiljenijeg i najuglednijeg hodžu u našoj prijestolnici Bursi i to da ga uhapsite dok bude držao hutbu sa minbera!" Sultan postupi onako kako mu bi rečeno te naredi da se uhapsi imam Ulu džamije dok bude u petak držao hutbu sa minbera. Dok su hapsili hodžu niko od džematlija ne ustade da bar kaže "Šta se ovo dešava, šta to radite!? Što bar u najmanju ruku ne sačekaste da završi sa hutbom nego ga hapsite dok drži hutbu!", niti iko od njih ode za imamom niti iko nakon toga pita šta je sa njime. Uprkos što prođe jedna nedjelja od hapšenja hodže nikog od muslimana ne dođe kod Sultana da ga upita "Gdje nam je hodža? Šta li je sa njime!?" itd. Nasuprot tome uprkos što je taj hodža važio za najomiljenijeg i najuglednijeg hodžu u gradu, džematlije ga počеше ogovarati i to svako na sebi svojstven način:

- "Kakav mi je to hodža, to hodžu nije ni vidjelo!"
- "Samo Allah Jedini zna šta je uradio!"
- "Zar bi ga bez ikakvog razloga strpali u zatvor!?"
- "Da sam znao da je takav prevarant nikada za njime ne bih klanjao namaz!"
- "Ovo je stvarno nedopustivo!".

Sultan, kadija i čovjek koji je sagradio česmu su posmatrali šta se dešava. Na kraju Sultan upita čovjeka: "Reci nam šta sad trebam raditi!?" Čovjek mu na to reče: "Sada Vas molim da pustite hodžu na slobodu tako što ćete zatražiti halaluk od njega!" Sultan tako i postupi i naredi da i hodžu puste na slobodu. Nakon toga čovjek upita Sultana: "Moj dragi Sultane zar ovakvim muslimanima nije haram voda, zar im ovakve muslimane nije haram napojiti vodom?" Sultan mu na to uz jedan gorki osmjeh odgovori: "Ne samo da im je voda haram već im je haram i zrak kojeg udišu i izdišu!"